

[Bollmann]

ikke repetere alt, hvad vi har talt om før. Jeg græder tørre tårer over en række af de ting, der faldt ud ved afgang af lovforslag nr. L 57.

Der er nogle lempelser i de oprindelige ændringsforslag netop på de områder, som vi har kritiseret mest, det var spørgsmål om arbejdsgiverbetalingen af første dag, og det var spørgsmålet om supplerende dagpenge.

Der er stillet forskellige ændringsforslag. Det var vel egentlig dem, vi skulle have debatteret her ved anden behandling. Fremskridtspartiet har foreslået en total afskaffelse af arbejdsgiverbetaling for første dag. Vi har stillet nogle ændringsforslag, som lemper, og som, hvis de blev gennemført, faktisk ville klare de problemer, der har været rejst over for os i udvalget, ikke mindst for de specielle brancher, men også for de situationer, hvor man føler, det er uretfærdigt, at man skal betale mere, end lønmodtageren kunne modtage i dag.

Jeg vil sige, at selv om vi selv har stillet ændringsforslag om arbejdsgiverdagen, vil vi stemme for Fremskridtspartiets ændringsforslag for at markere, at vi ikke synes, den er en god idé. Hvis det falder – og det er der jo meget der tyder på, hvis man skal tro betænkningen – vil jeg selvfølgelig anbefale, at man stemmer for CD's ændringsforslag.

I den forbindelse vil jeg da også sige, at vi kan støtte Kristeligt Folkepartis ændringsforslag, som prøver at tage højde for situationen efter forligsperioden. Det synes jeg lyder fornuftigt, selv om vi gerne havde set det en smule udvidet.

Hvad angår spørgsmålet om de supplerende dagpenge, er der også tale om en ændring i forhold til det oprindelige, som var med i lovforslag nr. L 57. Vi mener fortsat, at reglerne helt burde fjernes. Vi ser her i tilføjelsen, at det er de faktisk blevet, og det kan vi så sige tak for til arbejdsministeren. Men vi må vel regne med, at der er forlig mellem regeringen og Socialdemokratiet, og så må vi vel også regne med, at der bliver en tredje halvleg på en eller anden måde.

Jeg skal blot gentage, at vi er meget spændt på, hvordan forliget egentlig skal fortolkes. Jeg tror også, jeg kan være sikker på, at mange andre her i salen både i regeringspartierne og i Socialdemokratiet er interesseret i, hvad det er, man er blevet enig om. Jeg ser frem til en interessant debat, der forhåbentlig finder sted i morgen, inden vi tager på juleferie.

Glønborg (KRF):

Jeg håber, at vi alle sammen husker, at dette drejer sig om en forstærket indsats mod langvarig ledighed. Det drejer sig om, at man ved et forligsarbejde har fundet frem til nogle gode tilbud, som man gerne vil give. Det er godt. Vi er også klar over, at der skal hentes nogle penge til at finansiere det med. Det er ikke en førstebehandling i dag, og derfor kan jeg tillade mig kun at snakke om enkelte dele af sagen.

Spørgsmålet om deltidsarbejde og supplerende dagpenge har været kraftigt inde i billedet. Jeg vil gerne sige lige ud, at Kristeligt Folkeparti er en varm tilhænger af deltidsarbejde, men når vi siger deltidsarbejde, så mener vi selvfølgelig til deltidsløn. Derfor har vi fuld forståelse for, at man ikke i evighed kan hente supplerende dagpenge til noget, som reelt er et fast deltidsarbejde.

Vi betragter det, at man får rettet op på denne sag, som en støtte til bevarelse af muligheden for deltidsarbejde. Vi betragter det ikke som et angreb på muligheden for at have deltidsarbejde. Derfor er vi gået ind i arbejdet med en meget konstruktiv holdning til det hele.

Det så ud til, da vi havde forslaget fremme i første omgang, at man kørte efter nogle fornuftige principper om, at begge parter på arbejdsmarkedet skulle være med til at finansiere sagen. Vi kunne egentlig godt lide, at man lagde pres på arbejdsmarkedets parter for at få dem til at lave fornuftigere overenskomster med fleksible arbejdstidsaftaler, så man kunne tilpasse sig efter det skiftende behov for arbejdskraft, der er i visse brancher.

Vi kunne godt lide, at man havde en ordening om, at arbejdsgiveren skulle betale for én ledighedsdag og arbejdstageren for en anden ledighedsdag, men med en begrænsning, så det ikke kom til at ødelægge økonomien for nogen. Ved den aftale, der er blevet til nu, er ordningen blevet sådan, at det kun er den ene part, altså arbejdsgiveren, som skal hænge på den.

Alligevel synes vi stadig væk, at det hele virker fornuftigt. Vi er tilfreds med de begrænsninger, der nu er blevet sat, og med, at man har givet virksomhederne og organisationerne 2½ år til at få de her ting på plads.

Vi er så optimistiske eller blåøjede eller naive, eller hvad man nu vil kalde det – jeg foretrækker optimistiske – at vi tror, at en stor del af problemerne vil løses ved de næste overens-